

РЕШЕНИЕ

№ 906

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г. В. НЕДЕВА

при участието на секретаря ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Г. В. НЕДЕВА Гражданско дело № 20221110150993 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59 33Д, и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 33Д.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от [***], ЕИК [***], срещу [***], ЕИК [***], като собственик на топлоснабден имот, находящ се в [***], с присъединен **абонатен № [***]**, дължи в резултат на неоснователно обогатяване сумата от **2167,85 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 12.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от **384,55 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 01.07.2019 г. до 29.04.2022 г., сумата от **26,26 лв.**, представляваща главница за ДР за периода от 01.05.2019 г. до 31.10.2020 г., ведно със законна лихва от 12.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, и сумата от **5,64 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 01.07.2019 г. до 29.04.2022 г., за които суми има издадена заповед за изпълнение от 26.05.2022 г. по ч. гр. дело № 24756/2022 г. по описа на СРС, 164-и състав.

Ищецът [***], ЕИК [***], твърди, че ответникът [***], ЕИК [***], не е сключил договор за продажба на топлинна енергия за стопански нужди, съобразно действащото законодателство в сферата на енергетиката, но е използвал и не е заплатил топлинна енергия за топлоснабден имот: Апартамент [***], находящ се в [***], с присъединен **абонатен № [***]**. Посочва, че ответното дружество като не е сключило договор при ОУ за доставка на ТЕ, се е обогатило без основание за сметка на дружеството-снабдител и дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. Заявява, че за процесния период били в сила Общи условия за продажба на ТЕ за стопански нужди, одобрени с Решение № ОУ-043/12.07.2002 г. на ДЕКВР, Решение № ОУ-013/06.03.2006 г. на ДЕКВР, както и Общи условия, одобрени с Решение № ОУ-033/08.10.2007 г. на ДЕКВР. Поддържа, че топлоснабденият имот се намирал в сграда-етажна собственост, в която разпределението на топлинна енергия било извършвано от [***] съобразно сключения

между това дружество и сградата в етажна собственост договор. Ищецът моли съда да признае за установено, че ответникът му дължи заявените суми. Правният интерес от предявените искове ищецът обосновава с подаденото от ответника възражение по чл. 414 ГПК срещу издадената за посочените суми в негова полза заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и с даденото указание от съда в разпореждане по ч. гр. дело № 24756/2022 г. по описа на СРС, 164-и състав. Претендира разноси. Ищецът представя писмени доказателства и моли за допускането на съдебно-техническа експертиза и съдебно-счетоводна експертиза, които да отговорят на поставени в исковата молба въпроси, касаещи топлоснабдяването и заплащането на отоплителната услуга през процесния период. Прави искане да бъде приложено за послужване ч. гр. дело № 66236/2021 г. по описа на СРС, 164-и състав.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника [***], ЕИК [***], с който оспорва исковете като неоснователни и необосновани. Оспорва исковете и по размер. Оспорва имотът да е топлоснабден. Оспорва наличието на облигационно отношение между топлопреносното предприятие и дружеството, извършващо услугата по дялово разпределение. Оспорва до имота да е доставяна топлинна енергия в посочения размер. Оспорва да е получавало данъчни фактури за процесните вземания. Оспорва между [***] и ответното дружество да съществуват облигационни отношения. С оглед изложеното оспорва да са настъпили елементите от фактическия състав на твърдяното от ищеца неоснователно обогатяване. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Поддържа, че ищецът не е приложил необходимите писмени доказателства за установяване дължимостта на исковите претенции. Моли за отхвърляне на исковите претенции. Претендира присъждане на разноси.

Конституираното като трето лице-помагач на страната на ищеца дружество [***], заявява становище за основателност на исковете и представя намиращите се у него документи, касаещи дяловото разпределение в имота и изготвените изравнителни сметки.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят, че между тях за процесния имот и период не е налице писмен договор за доставка на топлинна енергия за небитови /стопански/ нужди, какъвто е предвиден в чл. 149, ал. 1, т. 3 от ЗЕ, поради което не е налице пречката за уважаване на претенцията, установена в чл. 59, ал. 2 ЗЗД. Основателността на предявената претенция не се базира на наличието на такъв договор, а на извъндоговорно отношение, възникващо от обогатяването на определено лице със стойността на спестените разходи за заплащане на доставената топлинна енергия.

За да бъдат уважени предявените искове ищецът следваше да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: по иска за главница за ТЕ и ДР: доставянето на ответника на топлинна енергия, както и предоставянето/извършването на услугата дялово разпределение от третото лице-помагач; обогатяването на ответника с доставеното количество топлинна енергия и със стойността на услугата за дялово разпределение; обедняването на ищеца с претендираните суми; наличието на връзка между обогатяването и обедняването, както и размера на сумите; по акцесорния иск за мораторна лихва: съществуването и размера на главния дълг, изпадането на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

В случая от събраните по делото доказателства не се установява след поканата, ответника да се е явил, за да сключи индивидуален договор с [***], с който да се регламентират отношенията им по повод доставката и продажбата на ТЕ до топлоснабден имот (апартамент [***], находящ се на горепосочения адрес в [***]) с аб. № Т[***], за стопански нужди.

При липсата на възможност топлопреносното предприятие да търси стойността на доставената топлинна енергия на договорно основание, то същото разполага с правата по чл.

59, ал.1 от 33Д, с която норма законодателят е предвидил, че всеки, който се е обогатил без основание за сметка на другото, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването.

Фактическият състав на неоснователното обогатяване на разглежданото основание включва кумулативната даденост на следните елементи: обогатяване на ответника, обедняване на ищеца, които произтичат от един общ факт или обща група факти и това разместване на блага да е настъпило без основание.

От приложените писмени доказателства – *договор за учредяване на право на строеж върху общинска земя от 25.09.2003 г., разрешение за ползване, Акт за разпределение на отопляеми обеми по проект в жилищна сграда, Списък на етажните собственици в СЕС на [***], както и Списък на потребителите на топлинна енергия в сградата и приложените по делото данни за търговеца – ответник от Търговския регистър, вкл. изравнителните сметки*, приложени по делото от третото лице-помагач, се установява, че ответника [***] е собственик на процесния недвижим имот, представляващ Апартамент [***], находящ се в [***], на който имот е бил присъединен аб. № [***] и съответен код на платеца [***]. От приетото Разрешение за ползване от 14.12.2006г. се установява, че така предвидената за строеж жилищна сграда е била фактически построена и въведена в експлоатация, а от 08.09.2008г. е въведена в експлоатация и е разрешено ползването и на строеж „Топлоснабдяване и абонатна станция на жилищна сграда“ на [***] в столицата. Имотът не е сред тези, запазени за Столична община по силата на договора за учредяване право на строеж, поради което се счита, че е останал собственост на Възложителя [***]. Ответникът не твърди и не доказва процесният топлоснабден имот да е бил отчужден по време на процесния период или да е установено владение върху него от страна на трето лице, поради което съдът намира за доказано по делото, че ответното дружество е било собственик и е владяло процесния топлоснабден имот, находящ се в [***], [***], апартамент [***], и поради тази причина се е обогатило за сметка на ищцовото дружество със стойността на доставената топлинна енергия, чието плащане си е спестило, респ. същото се явява ползвател на доставяната до имота топлинна енергия през процесния период.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение, регламентирана за процесния период в ЗЕ /чл.139 – чл.148/, и Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год./. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ/, като според чл.145, ал.1 от Закона, топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Не е спорно между страните, че между Етажната собственост, в която се намира процесният имот, и третото лице помагач е сключен договор за извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода, включително издаването на обща и индивидуални сметки.

Заклучението по СТЕ, ценено от съда като обективно и компетентно, установява, че за процесния период ищецът е доставял топлоенергия до абонатната станция, като въз основа на показателите на топломера в същата и ежемесечните отчети е посочил и количеството доставена топлоенергия в абонатната станция. Оттук отоплението на помещенията, респ. доставянето на БГВ до отделните потребители се извършва чрез сградната инсталация, която се състои от вътрешна отоплителна инсталация и от инсталация за подаване на гореща вода. Сградната инсталация, според чл.140, ал.3 от ЗЕ, като

съвкупност от топлопроводи и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинна енергия от абонатната станция до имотите на потребителите, включително главните хоризонтални и вертикални разпределителни линии (§1, т.3 от ДР към Наредба №16-334 за топлоснабдяването) **е обща етажна собственост**. А щом е така, то следва да се приеме, че етажните собственици са длъжни да поддържат тези инсталации в подходящо за експлоатация състояние. По делото са представени доказателства, а и вещото лице по СТЕ констатира, че има свидетелства за метрологични проверки на елементите на топломера, отчитащ доставената ТЕ в абонатната станция, както и на водомерите, ежегодно, като периодично е извършвана и подмяната им с нови. Следователно посредством заключението на експертизата безспорно се установява, че през процесния период общият топломер в абонатната станция е преминавал периодични технически проверки на всеки две години и съответства на одобрения тип.

Вещото лице по СТЕ изяснява, че дружеството за дялово разпределение е извършвало дялово разпределение на доставената до всеки абонат топлинна енергия в края на всеки отоплителен сезон, като е изчислявало точно дължимите суми според методиката съгласно Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, действащи през релевантния период. Изяснява, че в резултат на направените лично проверки и наличните по делото документи, представени от ищеца и третото лице-помагач, се установява, че сумата за ТЕ за имота с аб. № [***] е определена съгласно действащата Наредба № 16-334 за топлоснабдяването от м.04.2007 г., измененията ѝ от м.06.2017 г. и Наредба № Е-РД – 04.1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването, във вр. със ЗЕ, Методиката за дялово разпределение на топлинна енергия в СЕС и актуалните цени на ТЕ за периода. Установено е безспорно, че ежемесечно е отчислявана ТЕ за технологични разходи за процесния период, количествата са съответстващи на нормативните изисквания и са изцяло за сметка на топлофикационното дружество.

Справките на третото лице помагач съдържат данни за общия разход на топлинна енергия от абонатната станция и разходите за процесния имот, като тези изчисления са извършвани съобразно изискванията на действащите към този момент нормативни актове. Вещото лице по СТЕ е установило, че за абоната е начислявана през процесния период ТЕ за отопление на имот по данни от индивидуалния топломер № [***], който е бил заменен през м. 10.2020 г. с нов № [***], като на 13.10.2020 г. е бил извършен и реален отчет на уредите. В имота се употребявала ТЕ за БГВ, като количествата и стойността им е изчислена по данни от топъл водомер с № [***], който също е бил подменен в годините с друг, съответно с № [***]. Според експертизата ТЕ за сградна инсталация е определена пропорционално на отопляемия обем на процесния имот (140 куб.м.) и за сградата (2920 куб.м.). Видно от приетите по делото и анализирани от в.л. по СТЕ документи (2 бр изравнителни сметки и 1 бр. главен отчет на [***], в имота е осигуряван достъп само за единия отоплителен сезон, включен в процесния период, като за този отоплителен сезон е изготвена изравнителна сметка по показанията на уредите, т.е. по показателите за реално ползвана топлинна енергия. Според СТЕ изравнителната сума за процесния период възлиза на 322, 28 лв., със знак „минус“, т.е. сумата е за получаване и след приспадането ѝ е формирана и крайната дължима стойност за потребената ТЕ в имота или сумата от 2151,84 лв.

Относно стойността на топлинната енергия, съдът кредитира изцяло експертното заключение по СТЕ, доколкото същото се основава на съставените отчетни документи, както и на извършените от вещото лице изчисления на денградусите през процесния имот, а не единствено на счетоводните записи на ищцовото дружество. Съгласно експертното заключение по СТЕ стойността на реално доставената топлинна енергия за периода от 01.05.2019г. до 30.04.2021г. след отчитане на резултата от изравнителните сметки /сума за получаване в размер на 322,28 лева/ се равнява на 2151,84 лева.

Отделно от това, от приетото като неоспорено експертно заключение по съдебно-

счетоводната експертиза се установява, че със суми по изравнителните сметки (които са за възстановяване) не са погасявани задължения извън процесния период, а в счетоводството на ищеца липсват данни за извършени плащания на процесната сума /такива не се и твърдят от ответника/. Вещото лице по ССЧЕ е установило също, че с решение на КЕВР от 10.06.2020 г., т.е. в средата на процесния период е приета по-ниска цена на ТЕ за периода от 01.07.2019 г. до 31.03.2020 г., в резултат на което е възникнала разлика за възстановяване от цената на ТЕ за минал период, възлизаща на сумата от 129, 16 лв. Така, съобразно действащите цени на ТЕ през процесния период общо начислените и неплатени суми за ТЕ възлизат на 2 162, 61 лв. (формирана като разлика между прогнозно фактурираните суми от 2474,19 лв. – сумите за възстановяване от изравнителните сметки от 182, 42 лв. и сумата за възстановяване от намаляването на цената на ТЕ от 129,16 лв.). Съдът кредитира заключението на ССЧЕ, като обективно и компетентно изготвено, като не споделя възражението на ответника, че същото е изготвено изцяло и само въз основа на едностранно съставени счетоводни документи от страна на ищеца.

Вярно е, че фактурите като частни свидетелстващи документи по смисъла на чл. 178, ал. 1 ГПК, обективират изгодни за техния издател факти, притежават само формална доказателствена сила за обстоятелството, че съдържат удостоверително изявление, направено от субекта, сочен като техен издател и при условие, че не са подписани от ответника не притежават доказателствена сила спрямо него. Но заключението установява, стойността на доставената топлинна енергия и нейното отчитане при разпределение в отделните обекти при спазване на всички нормативни изисквания, като са отчетени и показанията от изравнителните сметки, както и промените в цената на ТЕ, извършени от регулатора КЕВР.

От заключението по ССЧЕ се установява, че няма постъпили плащания относно ТЕ за процесния период, а за същия на ответника са били начислени и съответно не са били заплатени такси за услугата дялово разпределение в размер на 31,50 за общо 18 месеца, в периода от м.05.2019 г. до м.10.2020 г.

Обогатяването може да е в резултат на спестяване на разходи, които обогатилото се лице е следвало да извърши, от увеличаване на имуществото му или намаляване на пасивите му.

В дадената хипотеза липсата на сключен индивидуален договор за продажба на ТЕ за стопански нужди, обуславя липса на основание за получаването на топлинна енергия по чл. 142, ал.2 ЗЕ за процесния имот, но въпреки това, такава е ползвана. За процесния имот е извършвана от ФДР и услугата дялово разпределение, като са извършвани реални отчети на уредите в имота, както и изготвяне на изравнителни сметки, като таксите за извършваната услуга ДР, също не са заплатени. Като не е заплатил тяхната стойност ответникът също е спестил разходи, които е следвало да направи.

Относно дължимата стойност на топлинната енергия, съдът кредитира изцяло експертното заключение по ССЧЕ, доколкото същото се основава на съставените от ищеца отчетни документи, но и на извършените от вещото лице изчисления, при отчитане на резултатите от изравнителните сметки и корекциите в цената на ТЕ, а не единствено на счетоводните записи на ищцовото дружество.

Предвид гореизложеното съдът намира за доказано по делото обстоятелството, че ищцовото дружество е доставило за процесния период и имот топлинна енергия на стойност от **2162,61** лева, с която стойност дружеството-доставчик е обедняло, поради липса на сключен договор за доставка на топлинна енергия за стопански нужди за имота и липса на плащане на въпросните суми. Относно наличието на обогатяване на ответника с посочената сума чрез спестяване на разходи, настоящият състав намира следното:

Според цитираната по-горе разпоредба на чл. 149, ал. 1, т. 3 от ЗЕ, страни по формалния писмен договор за доставка на топлинна енергия са топлопреносното

предприятие /ищецът/ от една страна и небитовият клиент от друга страна. Легалната дефиниция, дадена в пар. 33а от ДР на ЗЕ определя понятието "небитов клиент" като клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Съгласно чл. 136, ал. 1 от ЗЕ, при присъединяване на клиент на топлинна енергия за небитови нужди, присъединителните топлопроводи и съоръженията към тях и абонатната станция се изграждат от и за сметка на клиента и са негова собственост. Според чл. 22, т. 3 от Наредбата за топлоснабдяването, топлопреносното предприятие включва в редовна експлоатация присъединителните топлопроводи и съоръженията към тях след изпълнение на техническите условия за присъединяване и при наличие на договор по чл. 149 и 150 от ЗЕ.

От така изложената правна уредба следва изводът, че небитовият клиент, който следва да бъде страна по формалния договор за продажба на топлинна енергия, е лицето, което ползва енергията за технологични нужди за присъединения към присъединителния топлопровод негов стопански обект. Сключването на формален договор за продажба на топлинна енергия представлява необходимо условие за започване на доставките на топлинна енергия към присъединения обект /чл. 22, т. 3 от НТ/. Този договор е срочен, тъй като съгласно чл. 6, ал. 1 от приложимите общи условия на ищеца, договорите за доставка на топлинна енергия за стопански нужди се сключват за срок от пет години. Следователно лицата, които се обогатяват неоснователно за сметка на топлопреносното предприятие със стойността на доставената топлинна енергия, са следните: на първо място това е лицето, което е присъединило обекта си към топлопреносната мрежа, без да сключи договор за доставка на топлинна енергия за небитови нужди, на второ място – лицето което не е подновило договора си след изтичане на неговия срок, като е продължило да ползва доставяната енергия, и на трето място – лицето, което е придобило вещни права и е влязло във владение на присъединения обект, без да сключи договор с топлопреносното предприятие от свое име. Когато упражняват фактическата власт върху имота лично или чрез трети лица, този кръг от субекти ползват топлинната енергия за присъединения обект, без същевременно за тях да съществува договорно задължение за заплащане на нейната цена, поради което се обогатяват със стойността на доставката като спестяват разходите за заплащането ѝ. В конкретния случай от приетия Договор за учредяване право на строеж върху общинска земя от 25.09.2003г. се установява, че Столична община е учредила в полза на ответника [***] правото на строеж върху парцел I-388, кв. 164, [***], с административен адрес: [***] за изграждане на жилищна града състояща се от седем етажа, магазини в партера, ателиета в подпокривното пространство и гаражи в сутерена. От приетото Разрешение за ползване от 14.12.2006г. се установява, че така предвидената сграда е построена и въведена в експлоатация, а от разрешението за ползване от 08.09.2008г. се установява, че е въведена в експлоатация и абонатната станция на сградата. От приетите писмени доказателства се установява безспорно, че към посочената дата процесният имот – апартамент [***] е съществувал като самостоятелен обект и е бил собственост на ответното дружество. Ответникът не твърди и не доказва процесният топлоснабден имот да е бил отчужден по време на процесния период или да е установено владение върху него от страна на трето лице, поради което съдът намира за доказано по делото, че ответното дружество е било собственик и е владяло процесния топлоснабден имот, находящ се в гр. София, [***], апартамент [***] и поради тази причина се е обогатило за сметка на ищцовото дружество със стойността на доставената топлинна енергия, чието плащане си е спестило.

Ето защо, при наличие на всички кумулативни предпоставки за уважаване на предявения иск за главница за стойност на потребена без основание топлинна енергия, същият е основателен и следва да бъде уважен до размера, установен от вещото лице по ССЧЕ, а именно – **2162,61 лева**, като за разликата над този размер до пълния предявен размер от 2167,85 лева предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

Релевираното от ответника възражение за изтекла погасителна давност е неоснователно, тъй като считано от датата на възникване на най-старото процесно вземане /01.05.2019г./ до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение /12.05.2022г./ не е изтекла погасителната давност за вземането, която е петгодишна съгласно т. 7 от ППВС № 1/1979г.

Неоснователен, се явява искът за неоснователно обогатяване със стойността на услугата за дялово разпределение, в заявен размер от 26,26 лв., дължима за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. От представените от третото лице-помагач документи и от експертното заключение по СТЕ се установява по безспорен начин, че услугата дялово разпределение е била предоставена на ответника за процесния период от третото лице [***]. Не се установява, обаче, обедняването на ищцовото дружество [***] със стойността на така предоставената услуга. При облигационни вземания с извъндоговорен източник, какъвто е неоснователното обогатяване,

общите условия на ищеца по договори за доставка на топлинна енергия за стопански или битови нужди не намират приложение. Обедняването на ищеца със стойността на услугата би могло да се дължи на правоотношение между него и фирмата за дялово разпределение по чл. 139, ал. 2 ЗЕ и заплащане от ищеца на цената на извършената в полза на ответника услуга, но не би могло да възникне по силата на клауза от общи условия, задължаваща потребителя да заплаща цената на тази услуга на ищеца, при липса на договорно правоотношение, към което да бъдат приложени тези общи условия. В конкретната хипотеза, въпреки представения по делото договор по чл. 139, ал. 2 ЗЕ между ищеца и третото лице-помагач, ищецът **не е представил доказателства да е платил** на третото лице – помагач претендираната стойност на услугата, или неговото имущество да е намаляло с тази стойност по какъвто и да било друг начин. Ето защо съдът намира, че предявеният иск за сумата от 26,26 лева, представляваща главница за цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.05.2019г. до 30.04.2021г. следва да бъде отхвърлен изцяло.

Неоснователни са и исковете за заплащане на мораторни лихви върху главниците за цена на топлинна енергия и за дялово разпределение. Това е така, защото ищецът не е представил доказателство за отправена до ответника покана за плащане на процесната сума, съобразно чл. 84, ал. 2 от ЗЗД. Въпреки твърдението, че към исковата молба са приложени покани към ответника, които касали процесните вземания на ищеца, по делото реално липсват такива, като въпреки указаната доказателствена тежест, ищеца до приключване на съдебното дирене не ангажира никакви доказателства подобни показани да са били връчени на ответника /обстоятелство, което ответникът изрично оспорва/, а при извъндоговорните задължения (каквито са настоящите) установеният в общите условия на ищеца, срок за плащане, обвързан с издаването на данъчните фактури, не намира приложение.

Ето защо предявените искове за сумата от 384,55 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 01.07.2019г. до 29.04.2022г. върху главницата за топлинна енергия и за сумата от 5,64 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 01.07.2019г. до 29.04.2022г. върху главницата за дялово разпределение, са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По разноските:

При този изход от спора, право на разноски имат и двете страни. В заповедното производство ищецът е сторил разноски в размер на общо 101,69 лева, като с оглед уважената част от исковете следва да му бъде присъдена сумата от **85,10 лева**. В исковото производство ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер на 112,86 лева, за депозити за възнаграждения на вещи лица в размер на общо 600 лева, претендира и юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът определи по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП на 100 лева предвид вида и броя на предприетите от юрисконсулта процесуални действия или общо 812,86 лева. С оглед уважената част от исковете следва да

му бъдат присъдени разноси в исковото производство в размер на **680,22** лева. Ответникът не е сторил разноси, но е претендирал юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, чийто размер съдът определи по гореизложения и съображения ред на 100 лева. С оглед отхвърлената част от исковите, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в исковото производство в размер на **16,32** лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД, че [***], с ЕИК: [***], със седалище и адрес на управление: [***], [***], дължи на [***], с ЕИК: [***], с адрес на управление: [***], сумата от 2162,61 лева, представляваща стойност на потребена без правно основание топлинна енергия за стопански нужди за периода от 01.05.2019г. до 30.04.2021г. в топлоснабден имот-апартамент [***], находящ се в [***], [***], аб. № [***], с която сума ответникът се е обогатил за сметка на ищеца, ведно със законната лихва от 12.05.2022г. до изплащане на вземането, за което вземане е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 24756/2022г. на СРС, 164 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата до пълния предявен размер от 2 167,85 лв. или за сумата от **5,24 лв.** като **недоказан**.

ОТХВЪРЛЯ предявените от [***] срещу [***] установителни искове по реда на чл.422, ал. 1 ГПК във вр. с чл.59, ал.1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца: сумата от **26,26 лв.** представляваща главница за услугата по дялово разпределение, дължима за периода от м.05.2019 г. до м.4.2021 г.; сумата от **384,55 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.07.2019г. до 29.04.2022г. и сумата от **5,64 лева**, представляваща стойност на потребена без основание услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2019г. до 29.04.2022г., ведно със законната лихва от 12.05.2022г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 24756/2022г. на СРС, 164 състав.

ОСЪЖДА „[***] да заплати на „[***]“ ЕАД на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **85,10 лева**, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 24756/2022 г. по описа на СРС и сумата от **680,22 лева**, представляваща разноси в настоящото исково производство.

ОСЪЖДА „[***]“ ЕАД да заплати на „[***]“ АД на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК сумата от **16,32 лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, съразмерно на отхвърлената част от исковите.

Решението е постановено при участието на третото лице-помагач [***] на страната на ищеца.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____